

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 lipca 2016 roku (data prezentaty) S. K., opiekun prawny I. K. (1), wniósł o wyrażenie zgody na czasowe umieszczenie jego całkowicie ubezwłasnowolnionego syna I. K. (1) w domu opieki społecznej w W.. W uzasadnieniu wskazano, że I. K. (1) wymaga całodobowej opieki. Ponadto wnioskodawca podał, że nie jest w stanie sprawować opieki nad swoim synem, a takiej możliwości nie mają również matka oraz żona I. K. (1). (wniosek k. 1)

Wnioskodawca S. K. zmarł w dniu 23 lutego 2017 r., wobec czego Sąd na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie. Postanowieniem z dnia 31 marca 2017 r. wydanym w sprawie VI RNs 175/17 opiekunem prawnym I. K. (1) została ustanowiona jego żona – M. K.. Wobec ustanowienia przedstawiciela ustawowego niniejsze postępowanie zostało podjęte na podstawie art. 180 § 1 pkt 3 k.p.c. (postanowienie k. 54-55)

Pismem z dnia 29 maja 2017 r. M. K. oświadczyła, że I. K. (1) powinien być umieszczony w domu pomocy społecznej. Wskazała, że jest on całkowicie niezdolny do samodzielnej egzystencji i wymaga opieki przez całą dobę. M. K. zaznaczyła, że ona sama pracuje i nie może zapewnić opieki I. K. (1). Następnie podczas rozprawy w dniu 29 września 2017 r. M. K. oświadczyła, że popiera wniosek złożony w niniejszej sprawie. (pismo k. 83, protokół rozprawy k. 100).

Pełnomocnik ustanowiony dla całkowicie ubezwłasnowolnionego I. K. (1) z urzędu wniósł o oddalenie ww. wniosku i o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. K. (1) urodził się w dniu (...) (obecnie 56 lat), jest żonaty i ma dwie córki. I. K. (1) jest całkowicie ubezwłasnowolniony, a jego opiekunem prawnym została ustanowiona jego żona – M. K.. Wcześniej opiekunem prawnym I. K. (1) był jego ojciec – S. K., który zmarł w dniu (...) r. Po śmierci ojca I. K. (1) znajduje się pod opieką żony M. K., przy czym korzysta również ze wsparcia pracowników Ośrodka Pomocy (...). Od czerwca 2017 r. M. K. przy opiece nad mężem pomaga także J. P., świadcząc usługi na podstawie ustnej umowy zawartej z M. K.. I. K. (1) obecnie nie pracuje, jest na rencie. Stan zdrowia I. K. (1) pogarsza się. Cierpi on na chorobę genetyczną polegającą na zaburzeniach krzepnięcia krwi. Schorzenie genetyczne I. K. (1) jest nieuleczalne. W 2010 r. w przebiegu ostrej zatorowości płucnej miał czterokrotne nagłe zatrzymanie krążenia. Od stycznia 2012 r. pozostawał pod opieką poradni zdrowia psychicznego z rozpoznaniem organicznych zaburzeń nastroju i osobowości. Ponadto był hospitalizowany psychiatrycznie z powodu zachowań agresywnych wobec rodziny. Miał także rozpoznane globalne zaburzenia pamięci głębokiego stopnia. W przeszłości I. K. (1) przeszedł udar mózgu, a obecnie ujawnia nasilone zaburzenia pamięci. (opinia sądowo-psychiatryczna biegłej I. K. (2) k. 28-30 oraz ustna opinia uzupełniająca k. 100-101, opinia sądowo-psychologiczno-psychiatryczna k. 2-8; zeznania świadków I. J. k. 101 i J. P. k. 101-102, zeznania wnioskodawczyni M. K. k. 102, odpis skrócony aktu zgonu k. 51)

W stosunku do I. K. (1) zachodzą podstawy do umieszczenia go bez jego zgody w domu pomocy społecznej. W aktualnym stanie zdrowia nie jest on zdolny do samodzielnego zaspokajania potrzeb życiowych. Potrzebuje stałej, całodobowej opieki, pielęgnacji i nadzoru, choć nie wymaga leczenia szpitalnego. I. K. (1) cierpi na zespół psychoorganiczny otępienny, ujawniając globalne obniżenie funkcji poznawczych. Wynik wykonanych testów (...) oraz Zegara wskazuje na istnienie u niego zespołu otępiennego lekkiego stopnia. W czasie badania psychiatrycznego I. K. (1) pozostawał w spontanicznym, ale mało rzeczowym kontakcie. Był zorientowany w czasie i miejscu, częściowo zorientowany co do własnej osoby – prawidłowo podał jedynie swoje imię i nazwisko. Pozostawał w nastroju wyrównanym, afekt stępiony. Wykazywał zupełny brak orientacji w swojej sytuacji zdrowotnej, przebiegu leczenia, był zupełnie niekrytyczny. (opinia sądowo-psychiatryczna biegłej I. K. (2) k. 28-30 oraz ustna opinia uzupełniająca k. 100-101).

I. K. (1) wymaga pomocy i nadzoru w codziennych czynnościach, takich jak przygotowanie i podanie posiłków, podanie leków, pomoc przy czynnościach higienicznych oraz przy ubieraniu się. Członkowie rodziny I. K. (1) nie są w stanie sprawować nad nim opieki. Zarówno żona I. K. (1) jak i jego córki są czynne zawodowo, przez co nie mogą podjąć się opieki. Ze względu na zaawansowany wiek i stan zdrowia również matka I. K. (1) nie jest w stanie sprawować nad nim opieki. (zeznania świadków I. J. k. 101 i J. P. k. 101-102, zeznania wnioskodawczyni M. K. k. 102)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wymienione dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do ich mocy dowodowej pomimo tego, że część z nich została przedstawiona w formie kserokopii. Sąd nie miał jednak wątpliwości co do ich autentyczności, jak również uczestnicy postępowania (w tym pełnomocnik uczestnika postępowania) nie kwestionowali ich mocy dowodowej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadków I. J. i J. P. oraz przez wnioskodawczynię M. K.. Powyższe osoby w sposób spójny przedstawiły sytuację osobistą, rodzinną i zdrowotną uczestnika I. K. (1). Ich zeznania znajdowały również potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji oraz w opinii sądowo-psychologicznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę I. K. (2). Na podstawie zeznań wymienionych osób nie budziło wątpliwości, że stan zdrowia I. K. (1) nie pozwala na jego samodzielne funkcjonowanie, przy czym nie ma on możliwości korzystania z opieki innych osób oraz potrzebuje stałej opieki i pielęgnacji.

W toku niniejszego postępowania I. K. (1) złożył jedynie szczątkowe zeznania, które nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w sprawie. W czasie przesłuchania na rozprawie uczestnik podał, że jest zdrowy, co jednak stało w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym z wnioskami zawartymi w opinii sądowo-psychiatrycznej. Oprócz tego uczestnik wskazał, że chce wrócić do domu.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął również pod uwagę pisemną opinię sądowo-psychiatryczną złożoną przez biegłego lekarza psychiatrę I. K. (2). W ocenie Sądu powyższa opinia została sporządzona w sposób rzetelny, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy oraz nie pomija żadnych okoliczności wskazanych w tezie dowodowej, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przedstawiony w opinii wywód jest jasny, logicznie poprawny, a zawarte w niej wnioski nie budzą zastrzeżeń w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał, że prawidłowość wniosków płynących z powyższej opinii sądowo-psychiatrycznej nie została skutecznie podważona, pomimo zgłaszanych zastrzeżeń przez pełnomocnika uczestnika. W toku postępowania pełnomocnik uczestnika zakwestionował wniosek zawarty w opinii sądowo-psychiatrycznej, zgodnie z którym I. K. (1) nie ma możliwości korzystania z opieki innych osób. Wskazał przy tym, że powyższy wniosek nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie, bowiem uczestnik korzysta z pomocy innych osób, w szczególności wnioskodawcy S. K.. W ustnej opinii uzupełniającej biegła odniosła się do zastrzeżeń zgłaszanych przez pełnomocnika uczestnika dotyczących ustaleń zawartych w opinii pisemnej. Przede wszystkim biegła podała, że na podstawie rozmowy z I. K. (1) ustaliła, czy ktoś inny może zająć się uczestnikiem. Odnosząc się do zarzutów zgłaszanych przez pełnomocnika uczestnika, należy wskazać, że ustalenie faktu, czy inne osoby mogą zajmować się I. K. (1), nie wymagało wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłą z zakresu psychiatrii. Wypada podkreślić, że w niniejszym postępowaniu dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry został dopuszczony na okoliczność stanu zdrowia psychicznego uczestnika, celem ustalenia w szczególności, czy jest zdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a jeśli nie, to wskutek czego oraz czy potrzebuje stałej opieki i pielęgnacji, a nie wymaga leczenia szpitalnego (postanowienie o dopuszczeniu dowodu k. 9). Na tak postawione pytanie biegła I. K. (2) odpowiedziała w sposób wyczerpujący, a przedstawione przez nią wnioski w tym zakresie nie były podważane przez uczestnika. Natomiast kwestionowany przez pełnomocnika uczestnika wniosek zawarty w tej opinii, sprowadzający się do uznania, że nikt nie może zająć się uczestnikiem, wykraczał poza zakresloną tezę dowodową i w konsekwencji nie mógł stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ustalenie powyższego faktu leżało bowiem w gestii Sądu, a nie biegłego. Sąd na podstawie zeznań świadków I. J. i J. P., a także zeznań wnioskodawczyni M. K. ustalił, że w istocie ani członkowie rodziny I. K. (1), ani inne osoby nie są w stanie sprawować nad nim opieki. Sąd miał przy tym na uwadze, że ojciec uczestnika, który przez dłuższy czas sprawował nad nim opiekę, zmarł w toku postępowania, natomiast żona oraz córki uczestnika pracują zawodowo i

nie mają możliwości sprawowania całodobowej opieki nad ojcem. Również zaawansowana wiekowo matka uczestnika nie może podjąć się sprawowania opieki.

Podsumowując powyższe rozważania należy wskazać, że zarzuty zgłoszone pod adresem sporządzonej opinii sądowo-psychologicznej nie były trafne, bowiem Sąd, dokonując ustaleń w kwestii możliwości sprawowania opieki nad uczestnikiem przez inne osoby, nie posiłkował się w treścią tej opinii. Natomiast sam fakt, że biegła w swojej opinii zawarła wniosek wykraczający poza zakreśloną tezę dowodowa nie dyskredytuje tej opinii w zakresie dotyczącym faktów wymagających wiadomości specjalnych z dziedziny psychiatrii. W zakresie ustaleń dotyczących stanu zdrowia uczestnika opinia nie była zresztą kwestionowana przez strony niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności brak podstaw do kwestionowania sporządzonej w niniejszym postępowaniu opinii sądowo-psychiatrycznej, Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego (postanowienie k. 102). W ocenie Sądu ponowne przeprowadzenie badań nie było konieczne, bowiem pisemna opinia sporządzona przez biegłą I. K. (2) odpowiada na wszystkie pytania postawione w tezie dowodowej, a wszelkie ewentualne wątpliwości zostały wyjaśnione przez biegłą podczas przesłuchania przeprowadzonego na rozprawie. Biegła wyjaśniła między innymi, dlaczego nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia kolejnego badania.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Przed przejściem do rozważań nad zasadnością złożonego w sprawie wniosku, należy podkreślić, że ubezwłasnowolniony całkowicie I. K. (1) niewątpliwie miał status uczestnika niniejszego postępowania. Postępowanie to toczyło się w przedmiocie wyrażenia zgody opiekunowi na umieszczenie I. K. (1) w domu opieki społecznej. W świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej jako: ETPCz) umieszczenie osoby upośledzonej umysłowo w domu opieki społecznej jest równoznaczne z pozbawieniem wolności w rozumieniu art. 5 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka z dnia 4 listopada 1950 r. (dalej jako: EKPCz) Wskazany przepis EKPCz stanowi, że każdy ma prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, a nikt nie może być pozbawiony wolności, z wyjątkiem przypadków w nim wskazanych i w trybie ustalonym przez prawo. Z wyroku ETPCz z dnia 16 października 2012 r. wydanego w sprawie Kędzior przeciwko Polsce (skarga nr (...)) wypływa wniosek, że ze względu na ograniczoną swobodę opuszczania placówki pobyt w domu pomocy społecznej powinien zostać uznany za pozbawienie wolności, w szczególności w sytuacji, gdy dana osoba nie wyrażała zgody na umieszczenie jej w takim ośrodku. Stosownie do art. 5 ust. 4 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka każdy, kto został pozbawiony wolności przez zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo odwołania się do sądu w celu ustalenia bezzwłocznie przez sąd legalności pozbawienia wolności i zarządzenia zwolnienia, jeżeli pozbawienie wolności jest niezgodne z prawem. Z powyższego ETPCz wywodzi, że kwestią kluczową jest zapewnienie zainteresowanej osobie dostępu do sądu oraz możliwości przedstawienia swojego stanowiska albo osobiście, albo w drodze jakiejś formy reprezentacji. Pozbawienie wolności nie może być uznane za zgodne z prawem, w rozumieniu art. 5 ust. 1 EKPCz, jeżeli procedura krajowa nie zapewnia odpowiednich gwarancji przed arbitralnością. Przyznanie statusu uczestnika postępowania osobie, której wniosek dotyczy, czyni zatem zadość standardom ochrony praw człowieka wyrażonym w EKPCz. Nie ma przy tym znaczenia, że osoba, która ma być umieszczona w domu pomocy społecznej jest ubezwłasnowolniona całkowicie, skoro może ona świadomie zabierać głos odnośnie swojej sytuacji.

W podobnym duchu wypowiedział się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 listopada 2015 r. wydanym w sprawie IV CSK 379/15 wydanym w sprawie z wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej o umieszczenie w domu pomocy społecznej osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej. Sąd Najwyższy kategorycznie stwierdził, że osoba, której dotyczy postępowanie o umieszczeniu w domu pomocy społecznej osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej, powinna być uczestnikiem postępowania. N. takiej osoby jako uczestnika postępowania należy uznawać jako pozbawienie możliwości jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., skutkujące nieważnością postępowania. Stanowisko to znajduje potwierdzenie również w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2016 r. (sygn. akt K 31/15), w którym orzeczono, że art. 38 ustawy z dnia 19 sierpnia o ochronie zdrowia psychicznego w związku z art. 156 w związku

z art. 175 k.r.o. w zw. z art. 573 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim nie przewiduje czynnego udziału osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej w sprawach o uzyskanie przez jej opiekuna zezwolenia sądu opiekuńczego na złożenie wniosku o umieszczenie tej osoby w domu pomocy społecznej, są niezgodne z art. 41 ust. 1 w związku z art. 30 oraz z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Wobec powyższego I. K. (1) występował w niniejszym postępowaniu w charakterze uczestnika. Ponadto Sąd na podstawie art. 48 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego ustanowił dla I. K. (1) adwokata z urzędu. Wskazany przepis stanowi, że sąd może ustanowić dla osoby, której postępowanie dotyczy bezpośrednio, adwokata z urzędu, nawet bez złożenia wniosku, jeżeli osoba ta ze względu na stan zdrowia psychicznego nie jest zdolna do złożenia wniosku, a sąd uzna udział adwokata w sprawie za potrzebny. Odnotować należy przy tej okazji pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 483/10 (OSNC 2012, nr 1, poz. 12), zgodnie z którym jeżeli osoba, której dotyczy postępowanie o przyjęcie do domu pomocy społecznej bez jej zgody z powodu upośledzenia funkcji intelektualnych, nie ma rozeznania w prostych sprawach życiowych, to ustanowienie pełnomocnika na podstawie art. 48 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego jest obowiązkowe.

Po wyjaśnieniu kwestii uczestnictwa I. K. (1) w niniejszym postępowaniu w dalszej kolejności zostaną przeprowadzone rozważania nad zasadnością złożonego wniosku.

Zgodnie z dyspozycją art. 38 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U.2016.546 j.t.) osoba, która wskutek choroby psychicznej lub upośledzenia umysłowego nie jest zdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych i nie ma możliwości korzystania z opieki innych osób oraz potrzebuje stałej opieki i pielęgnacji, lecz nie wymaga leczenia szpitalnego, może być za jej zgodą lub zgodą jej przedstawiciela ustawowego przyjęta do domu pomocy społecznej. Stosownie zaś do treści art. 39 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy jeżeli osoba, o której mowa w art. 38, lub jej przedstawiciel ustawowy nie wyrażają zgody na przyjęcie jej do domu pomocy społecznej, a brak opieki zagraża życiu tej osoby, organ do spraw pomocy społecznej może wystąpić do sądu opiekuńczego miejsca zamieszkania tej osoby z wnioskiem o przyjęcie do domu pomocy społecznej bez jej zgody. Zgodnie zaś z treścią ust. 3 cytowanego wyżej artykułu jeżeli osoba wymagająca skierowania do domu pomocy społecznej ze względu na swój stan psychiczny nie jest zdolna do wyrażenia na to zgody, o jej skierowaniu do domu pomocy społecznej orzeka sąd opiekuńczy.

W realiach niniejszej sprawy ubezwłasnowolniony całkowicie I. K. (1) nie wyrażał zgody na umieszczenie go w domu pomocy społecznej. Wolę umieszczenia I. K. (1) w domu pomocy społecznej wyrażali natomiast jego opiekunowie prawni – najpierw jego ojciec S. K., a następnie po śmierci S. K. – żona M. K.. Zgodnie z art. 156 k.r.o. opiekun powinien uzyskiwać zezwolenie sądu opiekuńczego we wszelkich ważniejszych sprawach, które dotyczą osoby lub majątku małoletniego. Przepis ten znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy odesłania zawartego w art. 175 k.r.o., który stanowi, że do opieki nad ubezwłasnowolnionym całkowicie stosuje się odpowiednio przepisy o opiece nad małoletnim z zachowaniem przepisów poniższych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało zostały spełnione przesłanki uzasadniające umieszczenie I. K. (1) w domu pomocy społecznej bez jego zgody. Tym samym zasadne było udzielenie opiekunowi prawnemu I. K. (1) zezwolenia na umieszczenie uczestnika w domu pomocy społecznej.

W niniejszej sprawie zostało ustalone, że I. K. (1) cierpi na zespół psychoorganiczny otępienny. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że uczestnik potrzebuje stałej, całodobowej opieki, pielęgnacji i nadzoru. Znalazło to potwierdzenie również w zeznaniach świadków oraz wnioskodawczyni, którzy wskazywali, że uczestnik potrzebuje pomocy w wykonywaniu codziennych czynności takich jak na przykład przygotowywanie posiłków czy ubieranie się. Wobec tego Sąd uznał, że I. K. (1) nie jest zdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, co w myśl art. 38 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego jest jedną z przesłanek przyjęcia osoby do domu pomocy społecznej. Zostały spełnione również pozostałe przesłanki wymienione w tym przepisie. I. K. (1) nie ma możliwości korzystania z opieki innych osób, bowiem członkowie jego najbliższej rodziny, to jest żona, matka i córki, pracują zawodowo i nie mogą mu zapewnić stałej opieki. Wymaganie od nich by kosztem ponadstandardowych wysiłków finansowych

skutkujących znacznym obniżeniem poziomu ich życia opłacali opiekuna dla uczestnika nie znajduje uzasadnienia ani w przepisach prawa, ani też zasadach współżycia społecznego. W toku postępowania nie ustalono natomiast, aby ktokolwiek z pozostałych bliskich uczestnika wykazał inicjatywę, aby pomóc w opiece nad nim. Ponadto umieszczenie uczestnika w domu pomocy społecznej było możliwe wobec ustalenia, że I. K. (1) nie wymaga leczenia szpitalnego – taki wniosek zawarto we wspomnianej opinii sądowo-psychologicznej.

W tym stanie rzeczy Sąd, kierując się dobrem uczestnika postępowania, w punkcie 1 sentencji postanowienia zezwolił M. K. na umieszczenie I. K. (1) w domu pomocy społecznej. Sąd miał na względzie, że umieszczenie uczestnika postępowania w domu pomocy społecznej, to jest w miejscu, z którym współpracują specjaliści i lekarze, zapewni mu stałą pomoc w zaspokajaniu jego podstawowych potrzeb życiowych, w tym pomoc lekarską i farmakologiczną, związaną z umożliwieniem mu systematycznego przyjmowania leków oraz może umożliwić podjęcie efektywnego leczenia psychiatrycznego. Zapewnienie uczestnikowi postępowania odpowiedniej pomocy w codziennych czynnościach, może również przyczynić się do poprawy jego funkcjonowania.

Sąd przyznał adwokat K. P. wynagrodzenie w kwocie 240 zł podwyższoną o 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przyznanej z urzędu, które polecił wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie (punkty 2 i 3 postanowienia) Podstawą ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu uczestnika postępowania był § 14 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714). Należy bowiem zauważyć, iż przedmiotowa sprawa jest sprawą z zakresu postępowania nieprocesowego niewymienioną odrębnie. Jednocześnie Sąd uznał, iż nakład pracy adwokata uzasadnia przyznanie mu wynagrodzenia w stawce maksymalnej, a sprawa zawisła przed tutejszym Sądem przed wejściem w życie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714).

Z uwagi na treść art. 95 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz sytuację uczestnika koszty postępowania zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji, na podstawie ww. przepisów, kierując się przede wszystkim dobrem uczestnika postępowania.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi uczestnika.